

[Knud Jespersen.]

over for, at arbejderne derude med mange vidner kan forklare, at amtet har spillet dobbeltspil: de har først givet dem tilslutning i deres opfattelse af, at man ikke skulle fyre de folk, der oprindeligt lavede det arbejde, for derefter at antage andre — og her er nationaliteten ganske underordnet — til en overordentlig meget ringere løn, hvorefter amtsborgmesteren siger, at nu er det arbejdsministerens sag. Det, der står tilbage, er, at det næppe er arbejdsministerens sag, men derimod en sag, der klart skal afgøres af amtet, også med det formål at sikre arbejderne derude den rimelige behandling, de anstændigvis har krav på, også i henhold til løfter fra amtet.

Man kan godt kalde det en spontan begivenhed; den er lige så spontan, som når man prøver at løbe fra de tilsagn, man har givet, den er lige så spontan, som når arbejderne på Info eller Uniprint eller andre steder forsøger at forsvare deres arbejdsplads. Spontaneitet er jo et vidt begreb: spontaneitet kan jo også hænge sammen med, at man ikke længere tolererer de gentagne overgreb, og det vil være overordentlig farligt, da man i forvejen har begrænsninger i arbejdsretsforhold fra arbejderens side: de kan afskediges — mange af dem uden varsel — man kan finde mere eller mindre uforklarlige årsager til at fjerne deres tillidsmænd, man kan lave overgreb, og man er faktisk ikke i samme udstrækning på arbejdsgiverside afhængig af overenskomster, som arbejderne er.

Vi vil altså ikke være med til nogen former for yderligere begrænsning. Vores principielle opfattelse er, at arbejdsretten skulle have været fjernet i 1973, at den ikke skal have nogen muligheder for at idømme bøder, og at arbejdere, der griber til fortvivlelsens selvhjælp, går ud i strejke, heller ikke skal dømmes — og det bliver de i 9 af 10 tilfælde — og at det skal være bodsfrit. Men vi ønsker overhovedet denne klassesdomstol fjernet og erstattet med det almindelige rimelige forhold, at man har forhandling, mægling og derefter ret til aktion.

Hvad i alverden bilder vi os ind at tale i dette ting, som om vi talte til børn, og sige: ja men så er der nogle, der vil lave uro på arbejdspladserne hele tiden. Det er arbejderens sag, og det burde være deres ukræn-

kelige ret — men den har folketinget jo taget fra dem — at være medbestemmende om prisen på deres arbejdskraft. Nu siger vi så, at hvis ikke vi har en domstol specielt til at dømme dem, vil de sikkert opføre sig ganske uartig. Det er jo nærmest en provokation at snakke på den måde, for arbejderne er de mest ansvarsbevidste, man har i vores land, også når de reagerer spontant. Jeg tror, hr. Ingomar Petersen har forstået, med hvilke kærlige følelser jeg betragter dette reaktionære, undskyld, radikal-reaktionære, forslag — rækkefølgen kan være underordnet. Men hvis der er nogle, man kan regne med ikke vil være med til yderligere at stramme dette forhold, så er det os. Men hvis man en anden gang vil komme og vise sit demokratiske frisind — måske en lille arv fra Hørups gode dage — og sige: vi vil støtte dem, der skaber dette lands værdier, de skal have frihed, sådan at de kan få magt og en højere grad af ligestilling over for arbejdsgiveren, derfor skal arbejdsretten væk, ja, så kan hr. Ingomar Petersen m. fl. regne med os.

Arnfast (CD):

Vi kan ikke have noget imod et forslag, der tilsigter, at der skal føres en forhandling, og derfor vil vi da kun hilse med tilfredshed, at det nu kommer frem. Vi vil ikke opfordre de radikale til at tage det tilbage, men tværtimod prøve i udvalget at få belyst, i hvor mange tilfælde og under hvilke omstændigheder der har været behov for en bestemmelse som den, man her ønsker at indføre. Nu er der med henvisning til betænkningen ved lovens vedtagelse blevet talt så meget om de menneskelige og trivselsmæssige forhold. Det har vi også dyb respekt for, og vi ville da ønske, at dette her var blevet klarere og mere systematisk lagt til rette fra organisationernes side. Men det er måske netop de menneskelige og trivselsmæssige forhold på en arbejdsplads, der ofte bliver nedgjort, for nu at bruge det udtryk, når man gang på gang kommer ud i en diskussion på arbejdspladsen, om man skal lave en spontan strejke eller ikke. Der må da forud føres en forhandling med de folk, som man vil gå i aktion over for. Derfor kan vi ikke se andet, end at det er udmærket, dette bliver behandlet i udvalg.